

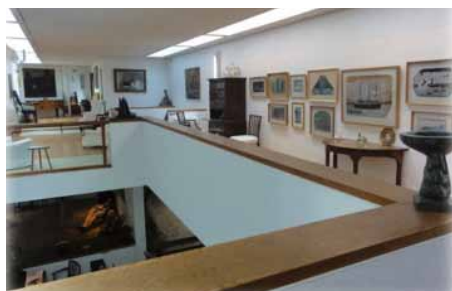
Foto: Eric Smits

Even voorstellen

Het schrijversechtpaar Judy Lohman (Junte en Diety Lohman) schrijft romans, reisboeken en artikelen & columns. Na hun krachtige debuut met de bedrijfsthiller Project Eva bij uitgeverij Archipel, een imprint van De Arbeiderspers, verscheen de roman 'Getekend'. Een familie-epos over de gevolgen van een onterechte beschuldiging van kindermisbruik. Het boek werd aanbevolen door Anita Witzier. In 2012 verscheen de literaire thriller De Laatste dag van de Struisvogel. Een uitstekende pageturner met een onverwacht plot, volgens STIVORO. Over hun maandenlange reizen door Italië en Amerika hebben zij 'Het Onbekende Italië' en het Engelstalige 'How did you find us?' geschreven. Naast columns voor uitgever V&I Media van So British&Irish! schrijven zij tevens voor hun blad CamperReisMagazine. De twintig beste verhalen zijn gebundeld in de bundel 'Anders dan Anders.' Op onder meer de site van www.ebook.nl vindt u hier meer over.

EEN BIJZONDER HUWELIJK

Het leven van en met de Engelse Jim Ede is bijzonder. Hij was in de jaren twintig en dertig conservator in The Tate Gallery, maar ging op zijn 42ste al 'met pensioen.' Het verhaal vertelt niet of hij er met zachte hand uit is gewerkt of vrijwillig is opgestapt. Wat wel duidelijk is, is dat hij een doel had en dat was het verzamelen van moderne kunst. Om die vervolgens gratis tentoon te stellen. De Tate Gallery was in die periode nog niet georiënteerd op hedendaagse kunst. Daar zal ongetwijfeld de angel van zijn vroege vertrek in hebben gezeten. Hoe dan ook. Hij en zijn vrouw Helen gingen na zijn vertrek reizen waarin Jim kunst verzamelde. Zijn overredingskracht om het gratis of tegen de kosten van het inlijsten aan hem te geven, is fameus. Van nu bekende, maar toen nog relatief onbekende kunstenaars. Zoals Henry Moore, Joan Miró en Constantin Brancusi. In 1956, Jim was toen 61 jaar, vestigden ze zich in Cambridge. Jim wilde een stad waar hij zijn idee het beste tot uiting kon brengen. Het moest een van oudsher 'traditionele' stad zijn, waar moderne kunst nog geen plaats had. Het werd Cambridge maar Oxford had naar zijn idee ook gekund. Jim was op zoek naar 'a great

house' want zijn verzameling was de voorgaande twintig jaren tot een indrukwekkende omvang gegroeid. Hij vond echter iets anders. Vier verwaarloosde 'cottages', die hij liet verbouwen en de naam *Kettle's Yard* gaf. Naar de man die vroeger daar had gewoond. Een jaar later was de verbouwing volbracht en stelde hij zijn huis elke doordeweekse dag open vanaf 12.00 uur 's. Gratis. Zijn vrouw Helen verliet doorgaans schielijk het huis zodra de eerste bezoekers aanbelden. Nergens in het huis is een slot te vinden, behalve in de deur naar haar slaapkamer. Haar enige manier om iets van privacy te claimen. Jim, zo vertelt een gids, was een moeilijke man. Helen mocht, behalve in haar bescheiden slaapkamer, absoluut niets verplaatsen. Alles had zo zijn vaste plek. En nog steeds waart Jim's discipline rond. Alle staat op precies dezelfde plaats als toen het echtpaar *Kettle's Yard* in 1973 verliet, nadat zij het 'museumhuis' aan de Universiteit van Cambridge hadden geschonken. Enkele jaren voordat ze vertrokken, liet Jim (hij was toen al 75 jaar) nog een aanbouw aanbrengen. Het resultaat is verbluffend. 'Eyepopping' zoals de Engelsen hun overtreffende trap beschrijven. De overgang van de cottages is organisch en de twee extra verdiepingen, eentje grotendeels als vide, zijn voorzien van rijen dakramen waar het daglicht de kunst verlicht. Het geeft een hemels effect. Jim's filosofie was dat mensen gewoon moesten kunnen zitten (overal staan stoelen/banken) om de atmosfeer tot zich te laten komen en te genieten van de kunst. Ook moesten ze zijn kunstboeken uit de lange houten kasten kunnen pakken om ze vervolgens aan een lange houten tafel te lezen. *Kettle's Yard* huis hangt niet alleen vol met schilderijen, maar is

ook voorzien van keramiek en van verrassend kunstzinnige vondsten uit de natuur. Arme Helen echter. Jim wilde geen electriciteit (let wel, we spreken over de jaren vijftig tot zeventig) en ook geen kachels. Ze vernikkelde. Een gids vertelt hoe ze altijd in lagen kleding gehuld ging en vaak in een bescheiden muizenhoekje in één van de aaneen geschakelde cottages zat. Rechts van de open haard. Net in dat hoekje was geen tocht en bevatte de enige lamp die Jim dulde. Een concessie waar ze dankbaar gebruik van maakte. We hadden al gemerkt dat er twee slaapkamers waren. Eentje op de begane grond en eentje op de eerste verdieping. Allebei met een eenpersoonsbed. Klopte het dat ze gescheiden sliepen? vroegen we overbodig aan de gids. Ze glimlachte en nam ons mee naar Helen's slaapkamer. Op de eerste verdieping. Ze wees op het slot en op nog iets. We begrepen het niet. Ze bukte en opende in één van de plinten een piepklein luikje. Vlakbij het hoofdeinde van Helen's bed. Een luikje net voldoende groot om Jim's ochtendcommando's op te vangen zodra hij wakker werd.

Kettle's Yard
 Castle Street
 Cambridge CB3 0AQ
www.kettlesyard.co.uk